ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 14ης Σεπτεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-396/93 P,

Helmut Henrichs, πρώην έκτακτος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Sankt Augustin (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον Frank Montag, δικηγόρο Βρυξελλών,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 24 Ιουνίου 1993 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-92/91, Henrichs κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-611), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gianluigi Valsesia, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Bertrand Wägenbaur, δικηγόρο Βρεξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, P. Jann, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), D. A. O. Edward και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 9ης Μαρτίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Σεπτεμβρίου 1993, ο Helmut Henrichs άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ — και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ — του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 24ης Ιουνίου 1993, Henrichs κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-611), κατά το μέτρο που αυτό απέρριψε τα αιτήματά του περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Απριλίου 1991, με την οποία αυτή είχε υπολογίσει το ύψος της αποζημιώσεως που του όφειλε, περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Μαΐου 1991, με την οποία τον είχε αποκλείσει από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως, και περί επιδικάσεως αποζημιώσεως για τη ζημία που υπέστη λόγω πταισματικής συμπεριφοράς της Επιτροπής.

2 Κατά την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το ιστορικό της διαφοράς έχει ως εξής:

«1 Ο προσφεύγων-ενάγων, Helmut Henrichs, είχε την ιδιότητα του εκτάκτου υπαλλήλου της Επιτροπής ως τις 31 Δεκεμβρίου 1990. Κατά την ημερομηνία αυτή, τα δύο μέρη έλυσαν, κοινή συναινέσει, τη σύμβαση αορίστου χρόνου του εκτάκτου υπαλλήλου, ο οποίος συμπλήρωσε δεκαέξι έτη υπηρεσίας. Από τις 3 Ιανουαρίου 1991, ο προσφεύγων-ενάγων έχει την ιδιότητα του υπαλλήλου υπουργείου στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Οι απολαβές του στη θέση αυτή αποτελούνται από τον βασικό μισθό και διάφορα επιδόματα και αποζημιώσεις.

2 Κατά την αποχώρησή του από την Επιτροπή, ο προσφεύγων-ενάγων υπήχθη στις ευεργετικές διατάξεις του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 2274/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων εξόδου από την υπηρεσία των εκτάκτων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 1987, L 209, σ. 1, στο εξής: κανονισμός), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2168/89 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1989 (ΕΕ L 208, σ. 4). Μετά την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, ο κανονισμός αυτός προβλέπει ότι ορισμένοι έκτακτοι υπάλληλοι με υπηρεσία τουλάχιστον δεκαπέντε ετών, μπορούν, μετά τη λήξη των καθηκόντων τους, να υπαχθούν στις ευεργετικές του διατάξεις. Ο κανονισμός αυτός, κατ' αρχήν, προβλέπει αφενός μεν ότι στον υπάλληλο που θα υπαχθεί στις διατάξεις αυτές καταβάλλεται αποζημίωση ίση προς το 70 % του μισθού που ελάμβανε προηγουμένως ως έκτακτος υπάλληλος, αφετέρου δε ότι το ποσό των αποδοχών που λαμβάνει ο υπάλληλος κατά την άσκηση των νέων του καθηκόντων αφαιρείται από την οφειλόμενη αποζημίωση.

3 Προς τον σκοπό αυτόν, το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

"4. Το ποσό των ακαθαρίστων [εισοδημάτων] που εισπράττει ο ενδιαφερόμενος στα νέα του καθήκοντα [αφαιρείται από] την αποζημίωση που προβλέπεται

στην παράγραφο 1, [κατά το μέτρο που] τα [εισοδήματα] αυτά, προστιθέμενα στην αποζημίωση αυτή, υπερβαίνουν τις τελευταίες συνολικές ακαθάριστες αποδοχές του δικαιούχου, υπολογιζόμενες με βάση [τον] πίνακα αποδοχών [που ισχύει] την πρώτη ημέρα του μήνα κατά τον οποίο πρέπει να γίνει εκκαθάριση της αποζημίωσης. Οι αποδοχές αυτές αναπροσαρμόζονται σύμφωνα με τον διορθωτικό συντελεστή της παραγράφου 3.

Τα ακαθάριστα [εισοδήματα] και οι τελευταίες συνολικές ακαθάριστες αποδοχές [του πρώτου εδαφίου] συνιστούν τα ποσά τα οποία λαμβάνονται υπόψη μετά την αφαίρεση των [εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως] και πριν από την αφαίρεση του φόρου.

Ο ενδιαφερόμενος είναι υποχρεωμένος να παρέχει τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που τυχόν θα απαιτηθούν και να κοινοποιεί στο θεσμικό όργανο κάθε στοιχείο που μπορεί να τροποποιεί τα δικαιώματά του στην αποζημίωση.

(...)

6. Ο δικαιούχος της αποζημιώσεως έχει δικαίωμα, τόσο για τον εαυτό του όσο και για τα πρόσωπα που καλύπτονται από αυτόν, στις παροχές που εξασφαλίζει το σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του άρθρου 72 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, εφόσον καταβάλλει τη σχετική συνεισφορά του, η οποία υπολογίζεται με βάση το ύψος της αποζημιώσεως της παραγράφου 1 και εφόσον δεν καλύπτεται από άλλη υγειονομική ασφάλιση, βάσει νόμου ή άλλης κανονιστικής ρυθμίσεως."

4 Στις 23 Απριλίου 1991, ο προσφεύγων-ενάγων ενημέρωσε την Επιτροπή για τη νέα του υπηρεσιακή κατάσταση. Κοινοποίησε προς τούτο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας στο οποίο αναγραφόταν ότι οι μηνιαίες ακαθάριστες αποδοχές που ελάμβανε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ανέρχονταν σε 8 681,66 γερμανικά μάρκα (DM). Το σημείωμα αυτό δεν περιείχε κανένα στοιχείο για τις κοινωνικοασφαλιστικές κρατήσεις που ενδεχομένως βάρυναν τον προσφεύγοντα-ενάγοντα. Με απόφαση της 25ης Απριλίου 1991, η Επιτροπή μείωσε κατά 1 356,25 DM το ποσό της αποζημιώσεως το οποίο του κατέβαλλε κατ' εφαρμογήν του προαναφερθέντος κανονισμού. Η Επιτροπή αιτιολογεί την απόφαση αυτή με το ότι οι ακαθάριστες μηνιαίες αποδοχές που ελάμβανε ο προσφεύγων-ενάγων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμα-

νίας, προσαυξημένες κατά την αποζημίωση που κατέβαλλαν οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες δυνάμει του κανονισμού, υπερέβαιναν κατά το ποσό αυτό τον τελευταίο μισθό του προσφεύγοντος-ενάγοντος ως υπαλλήλου των Κοινοτήτων. Στις 28 Μαΐου 1991 ο προσφεύγων-ενάγων υπέβαλε διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), κατά της αποφάσεως αυτής. Στις 12 Σεπτεμβρίου 1991, η Επιτροπή, χωρίς να απαντήσει ρητά στην ένσταση, κοινοποίησε στον προσφεύγοντα-ενάγοντα τις λεπτομέρειες των υπολογισμών που, κατά την άποψή της, δικαιολογούσαν τη λύση την οποία έδωσε.

5 Με απόφαση της 3ης Μαΐου 1991, η Επιτροπή απέκλεισε τον προσφεύγοντα-ενάγοντα από το κοινό για τα όργανα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως (στο εξής: κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως). Ο προσφεύγων-ενάγων υπέβαλε κατά της αποφάσεως αυτής, στις 23 Μαΐου 1991, διοικητική ένσταση η οποία απορρίφθηκε σιωπηρά.»

3 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο Henrichs, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Δεκεμβρίου 1991, άσκησε προσφυγή, με την οποία ζήτησε την ακύρωση των αποφάσεων της 25ης Απριλίου 1991 και της 3ης Μαΐου 1991, καθώς και την επιδίκαση αποζημιώσεως για τη ζημία την οποία υπέστη.

4 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του Henrichs.

5 Με την αίτηση αναιρέσεώς του, ο Henrichs βάλλει κατά της συλλογιστικής βάσει της οποίας το Πρωτοδικείο απέρριψε όλους τους ισχυρισμούς τους οποίους είχε προβάλει προς στήριξη των αιτημάτων του περί ακυρώσεως των επιδίκων αποφάσεων και επιδικάσεως αποζημιώσεως.

6 Σχετικά με την απόφαση της 25ης Απριλίου 1991, προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως: πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ (εφαρμοστέου και επί εκτάκτων υπαλλήλων δυνάμει του άρθρου 11 του Καθεστώτος Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων) και, δεύτερον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού.

7 Σχετικά με την απόφαση της 3ης Μαΐου 1991, προβάλλει επίσης δύο λόγους αναιρέσεως: πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και, δεύτερον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού.

8 Αμφισβητεί, περαιτέρω, την απόφαση του Πρωτοδικείου επί του αιτήματός του αποζημιώσεως και επί των δικαστικών εξόδων.

Επί των εγγράφων που κατατέθηκαν μετά την άσκηση της αναιρέσεως

9 Πριν κριθούν οι προβαλλόμενοι προς στήριξη της αναιρέσεως λόγοι, πρέπει να εξετασθούν τα έγγραφα τα οποία ο Henrichs ζήτησε να περιληφθούν στη δικογραφία βάσει των άρθρων 118 και 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας. Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι τα έγγραφα αυτά είναι κρίσιμα για την επίλυση της διαφοράς και ότι περιήλθαν εις γνώση του μετά την άσκηση της αναιρέσεως. Πρόκειται για το υπ' αριθ. 7481/91 έγγραφο, που είναι ένα υπηρεσιακό σημείωμα «Σημείο I/A της ομάδας ΚΥΚ της Επιτροπής των Μονίμων Αντιπροσώπων», για βεβαιώσεις χορηγηθείσες από το AOK Ausburg και το AOK Freiburg (Γενικά Ταμεία Υγειονομικής Ασφαλίσεως του Ausburg και του Freiburg αντιστοίχως) επί θεμάτων κοινωνικής ασφαλίσεως και για μια επιστολή της Επιτροπής, με ημερομηνία 9 Μαρτίου 1994. Τα έγγραφα αυτά κατατέθηκαν στη δικογραφία στις 9 Μαρτίου 1994.

10 Σχετικά με το υπηρεσιακό σημείωμα «Σημείο I/A της ομάδας ΚΥΚ της Επιτροπής των Μονίμων Αντιπροσώπων», ο Henrichs ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή τελούσε εν γνώσει της κάτωθι μονομερούς δηλώσεως της γερμανικής αντιπροσωπείας:

«Η γερμανική αντιπροσωπεία θεωρεί ότι οι παροχές που καταβάλλονται σε περίπτωση ασθενείας από το ασφαλιστικό σύστημα των δημοσίων υπαλλήλων στη Γερμανία (Beihilfe) δεν αποτελούν επιστροφή εξόδων βάσει υποχρεωτικής

υγειονομικής ασφαλίσεως, ούτε μπορούν να εξομοιωθούν προς τέτοια. Κατά συνέπεια, οι παροχές του συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι οι κύριες, λόγω του επικουρικού χαρακτήρα του γερμανικού δημοσιοϋπαλληλικού συστήματος.»

11 Ο Henrichs παρατηρεί ότι η Επιτροπή ουδέποτε έκανε μνεία της θέσεως αυτής. Αντιθέτως, η Επιτροπή θέλησε να δώσει την εντύπωση ότι η Γερμανική Κυβέρνηση συμμεριζόταν την ανάλυσή της περί της νομικής φύσεως της Beihilfe.

12 Όσον αφορά τις βεβαιώσεις που του χορήγησε το AOK Ausburg και το AOK Freiburg, σχετικά με την υγειονομική ασφάλιση των υιών του Michael και Martin ως σπουδαστών από 1ης Αυγούστου 1993, και την από 5 Οκτωβρίου 1993 επιστολή της Επιτροπής, με την οποία του γνωστοποιήθηκε μείωση της αποζημιώσεώς του κατά 1 479,25 DM, ο Henrichs ισχυρίζεται ότι, εφόσον ο μεν γερμανικός μισθός του αυξήθηκε, το δε ύψος της μειώσεως ελαττώθηκε από την Επιτροπή, ορμάται από την ιδέα ότι η Επιτροπή θεωρεί εφεξής τις εισφορές υγειονομικής ασφαλίσεως των υιών του εκπτώσιμες κατά τον υπολογισμό του ύψους της μειώσεως. Περαιτέρω, από την επιστολή της Επιτροπής δεν προκύπτει πώς αυτή καθόρισε το ύψος της μειώσεως.

13 Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η μονομερής δήλωση της γερμανικής αντιπροσωπείας δεν συνιστά — όπως ορθώς επεσήμανε η Επιτροπή — πράξη κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΟΚ, ούτε μέτρο παράγον δεσμευτικές έννομες συνέπειες (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, υπόθεση 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψεις 9 και 10, και διάταξη της 17ης Οκτωβρίου 1984, υπόθεση 135/84, F. B. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3577, σκέψη 6). Δεν ασκεί, επομένως, επιρροή στην παρούσα διαδικασία.

14 Οι βεβαιώσεις και η επιστολή της Επιτροπής δεν συνιστούν νέους ισχυρισμούς, αλλά επίκληση αποδεικτικών μέσων αποσκοπούντων στο να αποδείξουν ότι τα τέκνα του αναιρεσείοντος εκαλύπτοντο από υγειονομική ασφάλιση. Είναι απαράδεκτες στο στάδιο της αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο

51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΟΚ, περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Επί πλέον, δεν εμπίπτουν στη χρονική περίοδο που είναι κρίσιμη για την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία φέρει ημερομηνία 25 Απριλίου 1991.

15 Το Δικαστήριο απορρίπτει, επομένως, το αίτημα να περιληφθούν στη δικογραφία τα εν λόγω έγγραφα.

Επί της αποφάσεως της 25ης Απριλίου 1991 περί υπολογισμού της οφειλομένης στον αναιρεσείοντα αποζημιώσεως

Λόγος αναιρέσεως περί παραβάσεως από το Πρωτοδικείο του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ

16 Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, περί αναιτιολογήτου της από 25 Απριλίου 1991 αποφάσεως της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο δέχτηκε τα εξής:

— η απόφαση της Επιτροπής περιέχει τα αναγκαία για την κατανόησή της πραγματικά στοιχεία, ήτοι πρόσφορα αριθμητικά στοιχεία παρέχοντα τη δυνατότητα ελέγχου της ακριβείας της μειώσεως της αποζημιώσεως την οποία επέφερε (σκέψη 14 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου)·

— το ότι η επίδικη απόφαση δεν περιέχει καμμία μνεία του νομικού της ερείσματος δεν είναι στοιχείο ικανό να επηρεάσει τη νομιμότητά της, άπαξ είναι αποδεδειγμένο ότι, στο πνεύμα του αποδέκτη της πράξεως, δεν μπορούσε να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία για το εν λόγω νομικό έρεισμα (σκέψη 15 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου)·

— οι αντιρρήσεις τις οποίες ήγειρε κατά της αποφάσεως ο Henrichs, ήδη από το στάδιο της ενστάσεως την οποία υπέβαλε ενώπιον της διοικητικής αρχής, δείχνουν ότι, στην πραγματικότητα, ουδόλως δυσκολεύτηκε να εντοπίσει τα στοιχεία στα οποία στήριξε η Επιτροπή τους υπολογισμούς της (σκέψη 16 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου)·

17 Κατά τον Henrichs, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε (σκέψεις 14 έως 17 της αποφάσεώς του) ότι η από 25 Απριλίου 1991 απόφαση της Επιτροπής ήταν επαρκώς αιτιολογημένη. Η απλή μνεία, την οποία περιείχε, του ότι η Επιτροπή μείωνε την αποζημίωση του Henrichs κατά 1 356,25 DM δεν καθιστούσε κατανοητές τις λεπτομέρειες της αποφάσεως αυτής, πολλώ μάλλον που το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού θέτει ζήτημα ερμηνείας της εννοίας των «ακαθαρίστων εισοδημάτων» και των αποζημιώσεων που πρέπει να περιληφθούν στην έννοια αυτή. Περαιτέρω, έστω και αν ο αναιρεσείων γνώριζε το νομικό έρεισμα της προσβαλλομένης αποφάσεως, αυτή δεν του παρείχε τα στοιχεία που ήσαν αναγκαία για την ερμηνεία και εφαρμογή της οικείας διατάξεως. Τέλος, τα υπομνήματα τα οποία κατέθεσε πρωτοδίκως προδίδουν τις δυσχέρειες τις οποίες συνάντησε ο αναιρεσείων για να κατανοήσει τον υπολογισμό των επιδίκων ποσών.

18 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

19 Δεδομένου ότι στηρίζεται στις δυσχέρειες κατανοήσεως της επίδικης αποφάσεως τις οποίες συνάντησε ο αναιρεσείων — δυσχέρειες τις οποίες το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε ασύστατες στις σκέψεις 15 και 16 της αποφάσεώς του — η επιχειρηματολογία αυτή αφορά εκτίμηση πραγματικών ζητημάτων, τα οποία το Δικαστήριο δεν μπορεί, συμφωνα με το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΟΚ, να ελέγξει στην αναιρετική διαδικασία.

20 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Λόγος αναιρέσεως περί παραβάσεως από το Πρωτοδικείο του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού

21 Ο δεύτερος αυτός λόγος περιέχει τρία σκέλη:

— μη συνεκτίμηση ορισμένων κοινωνικοασφαλιστικών κρατήσεων·

— μη συνεκτίμηση του άρθρου 8 του Bundesbesoldungsgesetz (ομοσπονδιακού νόμου περί μισθολογίου των δημοσίων υπαλλήλων, στο εξής: BBesG) ή του άρθρου 56 του Beamtenversorgungsgesetz (συνταξιοδοτικού νόμου των δημοσίων υπαλλήλων, στο εξής: BeamtVG)·

— παράλειψη τελολογικής ερμηνείας του κανονισμού.

Μη συνεκτίμηση ορισμένων κοινωνικοασφαλιστικών κρατήσεων

22 Το Πρωτοδικείο έκρινε (σκέψη 28 της αποφάσεως) ότι η εκτίμηση της προσωπικής εισφοράς του Henrichs στο σύστημα κοινωνικής προστασίας, της οποίας δικαιούται, υπερβαίνει την εξουσία ερμηνείας του κοινοτικού δικαστή. Άπαξ είναι δεδομένο ότι ο Henrichs, τον οποίο το εθνικό δίκαιο αποκλείει από το σύστημα κοινωνικής προστασίας του κοινού δικαίου, δεν καταβάλλει, λόγω αυτού του αποκλεισμού, καμμία ασφαλιστική εισφορά για την απόκτηση των δικαιωμάτων προστασίας που απολαμβάνει δυνάμει ειδικής νομοθεσίας, δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να προβεί σε εκτίμηση του μεριδίου τής — πλασματικής — προσωπικής του εισφοράς, για την οποία ο προσφεύγων δεν είναι άλλωστε σε θέση να προτείνει, έστω και κατά προσέγγιση, κάποια βάση εκτιμήσεως, ενώ ταυτόχρονα παραπέμπει απλώς σε εκτίμηση μέσω πραγματογνωμοσύνης.

23 Το Πρωτοδικείο, στη συνέχεια, έκρινε (σκέψη 29) ότι, δυνάμει του κανόνα αποδείξεως του άρθρου 4, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού, στον προσφεύγοντα εναπόκειται να αποδείξει ότι κατέβαλε τις κοινωνικοασφαλιστικές κρατήσεις που ζητεί να ληφθούν υπόψη, καθώς και το ύψος τους. Προσέθεσε ότι ο αναιρεσείων δεν είχε προσκομίσει κανένα σχετικό αποδεικτικό στοιχείο.

24 Ο Henrichs υποστηρίζει ότι ο όρος «ακαθάριστα εισοδήματα», που περιέχεται στο άρθρο 4 του κανονισμού, παραπέμπει στο νομικό σύστημα των κρατών μελών. Παρατηρεί, συναφώς, ότι, κατά το γερμανικό δίκαιο, το εφαρμοστέο στη δημόσια διοίκηση καθεστώς της Beihilfe είναι ένα μικτό σύστημα επιδόματος κοινωνικής ασφαλίσεως και προνοίας, χρηματοδοτούμενο από τον ίδιο τον δημόσιο υπάλληλο· συγκεκριμένα, ο μισθός του υπαλλήλου περιέχει ένα «αντισταθμιστικό επίδομα», που αποσκοπεί στην κάλυψη, από τον υπάλληλο, του κινδύνου ασθενείας. Η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να αφαιρέσει το τμήμα αυτό του μισθού, το δε Πρωτοδικείο εσφαλμένως έκρινε ότι δεν εναπέκειτο σ' αυτό να εκτιμήσει το ύψος της προσωπικής εισφοράς του αναιρεσείοντος στο σύστημα κοινωνικής προστασίας. Ο Henrichs υπενθυμίζει ότι είχε ζητήσει να προσδιοριστεί το ύψος αυτής της εισφοράς μέσω πραγματογνωμοσύνης.

25 Προσθέτει ότι η Επιτροπή δεν αφαίρεσε ούτε τις κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές λόγω ασφαλίσεως των τέκνων του στο εκ του νόμου προβλεπόμενο ασφαλιστικό σύστημα, για τις οποίες προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία.

26 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

27 Πράγματι, δεν απόκειται στην Επιτροπή, αλλά — ενδεχομένως — στον εθνικό νομοθέτη να προσδιορίσει ποιο είναι το τμήμα του μισθού που αποσκοπεί στην ασφάλιση του δημοσίου υπαλλήλου κατά του κινδύνου ασθενείας, συμπληρώνοντας τη συμβολή την οποία ήδη εξασφαλίζει η Beihilfe. Εξ άλλου, όσον αφορά τις κοινωνικοασφαλιστικές κρατήσεις για τα τέκνα του, ο αναιρεσείων δεν επικαλέστηκε τη μη αφαίρεσή τους στο πλαίσιο του λόγου που προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου.

28 Το σκέλος του λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού, το οποίο αφορά τη μη αφαίρεση των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών, πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Μη συνεκτίμηση του άρθρου 8 του BBesG ή του άρθρου 56 του BeamtVG

29 Το άρθρο 8 του BBesG έχει ως εξής:

«Αν ένας δημόσιος υπάλληλος (...) λαμβάνει αποζημίωση λόγω της υπηρεσίας του σε διεθνές ή υπερεθνικό όργανο, ο μισθός του μειώνεται. Η μείωση αυτή ανέρχεται σε 1,875 % (2,14 % ως τις 31 Δεκεμβρίου 1991) για κάθε έτος υπηρεσίας που συμπλήρωσε στο διεθνές ή υπερεθνικό όργανο· διατηρεί πάντως τουλάχιστον το 40 % του μισθού του.»

30 Το άρθρο 56 του BeamtVG ορίζει:

«Αν ένας συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος λαμβάνει σύνταξη λόγω της υπηρεσίας σε διεθνές ή υπερεθνικό όργανο, η γερμανική του σύνταξη μειώνεται κατά 2,14 % για κάθε έτος που συμπλήρωσε στην υπηρεσία του διεθνούς ή υπερεθνικού οργάνου (...). Για την εφαρμογή της πρώτης περιόδου, ο χρόνος κατά τον οποίο ο δημόσιος υπάλληλος, μολονότι δεν εργάζεται σε διεθνές ή υπερεθνικό όργανο, αποκτά από αυτό δικαιώματα αποδοχών ή οποιασδήποτε άλλης αποζημιώσεως καθώς και συνταξιοδοτικά δικαιώματα υπολογίζεται ως χρόνος διανυθείς στην υπηρεσία του διεθνούς ή υπερεθνικού οργάνου· το ίδιο ισχύει και για τον χρόνο που ακολουθεί τη λήξη των καθηκόντων του στο διεθνές ή υπερεθνικό όργανο, όταν ο χρόνος αυτός λαμβάνεται υπόψη από το όργανο για τον υπολογισμό της συντάξεως λόγω αποχωρήσεως από την υπηρεσία.

Η πρώτη περίοδος (...) εφαρμόζεται επίσης όταν, μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διεθνές ή υπερεθνικό όργανο, ο εν ενεργεία ή συνταξιοδοτηθείς δημόσιος υπάλληλος λαμβάνει αντί συντάξεως κεφάλαιο ως αποζημίωση ή καταβολή από συνταξιοδοτικό ταμείο (...).»

31 Το Πρωτοδικείο θεώρησε (σκέψη 37 της αποφάσεως) ότι η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εκτιμηθεί εν όψει των στοιχείων που ήσαν δεσμευτικά για τη διοικητική αρχή καθ' ον χρόνο αυτή αποφάνθηκε.

32 Εξ αυτού συνήγαγε (σκέψεις 37 και 40) ότι η Επιτροπή δεν υπεχρεούτο, κατά την εκτίμησή της, να λάβει υπόψη την επίπτωση των άρθρων 8 του BBesG και 56 του BeamtVG, καθ' όσον οι διατάξεις αυτές δεν είχαν πράγματι εφαρμοστεί στην περίπτωση του αναιρεσείοντος.

33 Κατά τον Henrichs, παρ' όλον ότι δεν είχε επιβληθεί καμμία μείωση στον μισθό του βάσει του άρθρου 8 του BBesG και ότι το άρθρο 56 του BeamtVG έχει εφαρμογή μόνον επί των συνταξιούχων δημοσίων υπαλλήλων, το Πρωτοδικείο όφειλε, παρά ταύτα, να λάβει υπόψη τις διατάξεις αυτές για ν' αποτρέψει την εκδήλωση διαφορών στο μέλλον, όταν η διοίκηση θα προβεί όντως στην επιβαλλόμενη από τον νόμο μείωση.

34 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

35 Όταν η Επιτροπή καλείται να αποφανθεί επί αιτήματος υπαλλήλου της, υποχρεούται να στηρίζεται αποκλειστικά στα πραγματικά και νομικά περιστατικά που υφίστανται κατά τον χρόνο της αποφάσεως. Ούτε το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, ούτε άλλωστε το Δικαστήριο κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως, έχει την εξουσία να ρυθμίζει για το μέλλον τη νομική κατάσταση ενός διαδίκου.

36 Ορθώς, επομένως, έκρινε το Πρωτοδικείο ότι δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη η επίπτωση των προπαρατεθεισών εθνικών διατάξεων, εφόσον, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, δεν είχε γίνει καμμία κράτηση από τις αποδοχές του αναιρεσείοντος.

37 Το σκέλος του λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού, το οποίο αφορά τη μη συνεκτίμηση των άρθρων 8 του BBesG και 56 του BeamtVG, πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Παράλειψη τελολογικής ερμηνείας του κανονισμού

38 Κατά το Πρωτοδικείο (σκέψη 58 της αποφάσεως), η συλλογιστική του αναιρεσείοντος, ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη το σωρευτικό αποτέλεσμα που προέκυπτε από την προοδευτικότητα του φόρου, ήταν κατ' ανάγκην απορριπτέα, εφόσον το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού προβλέπει ότι λαμβάνονται υπόψη οι αποδοχές πριν από την αφαίρεση του φόρου. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει ο αναιρεσείων επικαλούμενος την έντονη προοδευτικότητα του γερμανικού συστήματος, η εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού κατ' ανάγκην εξαρτάται, εν μέρει, από τα εθνικά φορολογικά συστήματα, όσο διαφορετικά και αν είναι.

39 Κατά τον Henrichs, σκοπός του άρθρου 4 είναι να τεθούν οι κοινοτικοί υπάλληλοι που αποχωρούν από την υπηρεσία, αλλά συνεχίζουν την επαγγελματική τους δραστηριότητα, σε ανάλογη μοίρα με την προηγούμενη οικονομική τους κατάσταση. Το τμήμα όμως του εθνικού μισθού το οποίο υπόκειται σε αντιστάθμιση συνυπολογίζεται για τον προσδιορισμό του φορολογικού κλιμακίου, του οποίου ο συντελεστής εφαρμόζεται όχι μόνο στις αποδοχές του από το Γερμανικό Δημόσιο, αλλά και σε όλα τα άλλα εισοδήματα του αναιρεσείοντος. Συνεπώς, και αν ληφθεί υπόψη ότι οι γερμανικοί φορολογικοί συντελεστές είναι οι υψηλότεροι, ο αναιρεσείων περιέρχεται, ελλείψει οποιασδήποτε φορολογικής αντισταθμίσεως, σε δυσμενέστερη μοίρα απ' ό,τι πριν από τη λήξη των καθηκόντων του ως κοινοτικού υπαλλήλου.

40 Εν όψει των προεκτεθέντων, η μη τελολογική ερμηνεία του άρθρου 4 καταλήγει σε διαφορετική μεταχείριση μεταξύ κοινοτικών υπαλλήλων, λόγω των διαφορών που υφίστανται μεταξύ των κατ' ιδίαν φορολογικών συστημάτων. Παραπέμποντας στην απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1960, υπόθεση 6/60, Humblet κατά Βελγικού Δημοσίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 543), ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι πρέπει να αφαιρεθεί, από τα ακαθάριστα εισοδήματα, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας διατάξεως, ένα ποσό αντιπροσωπεύον τη φορολογική διαφορά.

41 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

42 Συγκεκριμένα, το άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, ορίζει, κατά τρόπο μονοσήμαντο, ότι «τα ακαθάριστα [εισοδήματα] και οι τελευταίες συνολικές ακαθάριστες αποδοχές [του πρώτου εδαφίου] συνιστούν τα ποσά τα οποία λαμβάνονται υπόψη μετά την αφαίρεση των [εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως] και πριν από την αφαίρεση του φόρου». Εφόσον οι διαφορές μεταξύ των υφισταμένων εθνικών φορολογικών καθεστώτων ήταν γνωστές στον κοινοτικό νομοθέτη, αυτός ασφαλώς δέχτηκε το ενδεχόμενο να έχουν οι διαφορές αυτές αντίκτυπο στην οικονομική κατάσταση των ενδιαφερομένων.

43 Όσο για το επιχείρημα του αναιρεσείοντος περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι η κατάσταση των πρώην κοινοτικών υπαλλήλων δεν πρέπει να εκτιμάται μόνον από φορολογική άποψη, αλλά συνολικά, συνεκτιμώντας το σύνολο των πλεονεκτημάτων των οποίων απολαμβάνουν από το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου ασκούν την επαγγελματική τους δραστηριότητα.

44 Από τις προεκτεθείσες σκέψεις προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και κατά τα τρία του σκέλη.

Επί της αποφάσεως της 3ης Μαΐου 1991 περί αποκλεισμού του αναιρεσείοντος από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως

Λόγος αναιρέσεως περί παραβάσεως, από το Πρωτοδικείο, του άρθρου 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ

45 Επί του πρώτου λόγου, που αφορά στην έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της 3ης Μαΐου 1991, το Πρωτοδικείο δέχθηκε (σκέψη 66 της αποφάσεως) ότι η

εν λόγω απόφαση εκθέτει σαφώς το ληφθέν μέτρο, την ημερομηνία ισχύος του, καθώς και τη νομική βάση επί της οποίας στηρίζεται. Όσον αφορά την ισοδυναμία των παροχών (αυτών δηλαδή που καταβάλλονται υπό μορφή του βοηθήματος το οποίο εξασφαλίζει στους δημοσίους υπαλλήλους το εθνικό δίκαιο και εκείνων που εξασφαλίζει ένα σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως του κοινού δικαίου), το Πρωτοδικείο παρατήρησε (σκέψη 67) ότι δεν επρόκειτο για ζήτημα υπάρξεως αιτιολογίας ή επαρκείας της, αλλά για ζήτημα σχετικό με την ορθή θεμελίωση της αποφάσεως.

46 Κατά τον Henrichs, η απόφαση της 3ης Μαΐου 1991, η οποία παραθέτει απλώς το κείμενο του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού, είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη. Το ζήτημα αν η Beihilfe μπορεί να θεωρηθεί ως εκ του νόμου προβλεπόμενη υγειονομική ασφάλιση της οποίας οι παροχές είναι ανάλογες με εκείνες μιας συνήθους κοινωνικής ασφαλίσεως ήταν ένα νέο ερώτημα, στο οποίο η προσβαλλόμενη απόφαση απάντησε καταφατικώς, δίχως καμιά δικαιολογία. Ο αναιρεσείων περιήλθε έτσι σε αδυναμία να εκτιμήσει τη δοθείσα απάντηση και να επιλέξει τα αναγκαία προς άμυνά του μέσα. Περιήλθε επίσης σε αδυναμία να θεμελιώσει τη συμπεριφορά του στο μέλλον σε ασφαλή νομική βάση.

47 Συναφώς, αρκεί να επισημανθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται στη σύγκριση μεταξύ των παροχών που εξασφαλίζει το γερμανικό σύστημα και εκείνων που εξασφαλίζει μια συνήθης κοινωνική ασφάλιση και ότι ο ενδιαφερόμενος δεν συνάντησε καμμία δυσχέρεια προκειμένου να ελέγξει αν η σύγκριση αυτή ήταν δικαιολογημένη. Συνεπώς, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως παρείχε στον ενδιαφερόμενο τα αναγκαία στοιχεία για να αντιληφθεί αν η απόφαση ήταν ή όχι θεμελιωμένη και για να καταστεί δυνατός ο δικαστικός έλεγχος (αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 1984, υπόθεση 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, σκέψη 36, και της 13ης Ιουλίου 1989, υπόθεση 108/88, Cendoya κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2711, σκέψη 10).

48 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως περί ελλείψεως αιτιολογίας της αποφάσεως της 3ης Μαΐου 1991 πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί.

Λόγος αναιρέσεως περί παραβάσεως από το Πρωτοδικείο του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού

49 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, περί παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού, το Πρωτοδικείο (σκέψεις 78 έως 82 της αποφάσεως) εξέτασε αρχικά το άρθρο 79 του Bundesbeamtengesetz (νόμου περί ομοσπονδιακών υπαλλήλων) και το άρθρο 1, παράγραφος 1, των εκτελεστικών διατάξεων του εν λόγω άρθρου και κατέληγε ότι η Beihilfe εμφανίζει όλα τα χαρακτηριστικά μιας ασφαλίσεως βάσει νόμου ή κανονιστικής ρυθμίσεως, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού. Έκρινε ότι ο μηχανισμός στηρίζεται σε διατάξεις δημοσίου δικαίου και ότι αβασίμως ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι παροχές δεν είναι συγκρίσιμες με εκείνες ενός συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως του κοινού δικαίου. Διαπίστωσε, συγκεκριμένα, ότι το ύψος του βοηθήματος ισούται προς το 50 % των καταβληθέντων από τον δικαιούχο εξόδων (ποσοστό που ανέρχεται στο 70 % όταν ο δικαιούχος έχει τουλάχιστον δύο συντηρούμενα τέκνα), προς το 70 % των καταβληθέντων από τον σύζυγο εξόδων και προς το 80 % των καταβληθέντων εξόδων για τα συντηρούμενα τέκνα. Εφόσον δηλαδή ο αναιρεσείων έχει δύο συντηρούμενα τέκνα, δικαιούται — χωρίς καταβολή οιασδήποτε εισφοράς — ποσοστού επιστροφής ίσου, κατά περίπτωση, προς 70 ή 80 % των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε, όπως άλλωστε ρητώς επιβεβαίωσε ο ίδιος με τις απαντήσεις του στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

50 Το Πρωτοδικείο έκρινε περαιτέρω (σκέψεις 83 έως 85) ότι οι ερμηνευτικές αρχές τις οποίες δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1989, υπόθεση C-163/88, Κοντογεώργης κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 4189), πρέπει να εφαρμοστούν αναλογικώς στην υπό κρίση υπόθεση, εν όψει της ομοιότητας των εφαρμοστέων στην υπόθεση εκείνη διατάξεων.

51 Ο Henrichs υποστηρίζει, κατ' αρχάς, ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως διαπίστωσε ότι η Beihilfe εμφανίζει όλα τα χαρακτηριστικά μιας ασφαλίσεως βάσει νόμου ή κανονιστικής ρυθμίσεως, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος

6, του κανονισμού. Παρατηρεί ότι η Beihilfe καλύπτει μόνον το 50 % των καταβληθέντων εξόδων, ενώ το κοινοτικό σύστημα καλύπτει 80 έως 100 %. Παραδέχεται ότι, λόγω της οικογενειακής του καταστάσεως, απολαύει του υψηλοτέρου ποσοστού επιστροφής το οποίο προβλέπει η Beihilfe, ήτοι του 80 %. Ωστόσο, το ποσοστό επιστροφής θα μειωθεί προσεχώς στο 50 %, όταν ο πρωτότοκος υιός του συμπληρώσει το 26ο έτος της ηλικίας του.

52 Ο Henrichs αμφισβητεί, εν συνεχεία, την παραπομπή την οποία κάνει το Πρωτοδικείο στην προαναφερθείσα απόφαση Κοντογεώργης κατά Επιτροπής, θεωρώντας ότι οι ερμηνευτικές αρχές τις οποίες δέχθηκε με την απόφαση εκείνη το Δικαστήριο δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση. Και τούτο διότι ο μεν Κοντογεώργης είχε χαμηλή μεν αλλά πλήρη ασφαλιστική κάλυψη, ενώ ο αναιρεσείων έχει μερική μόνον κάλυψη.

53 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

54 Όπως προκύπτει σαφώς από το άρθρο 4, παράγραφος 6, αυτό αποκλείει την κάλυψη από το κοινοτικό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των πρώην υπαλλήλων, όταν αυτοί καλύπτονται από άλλη υγειονομική ασφάλιση, βάσει νόμου ή κανονιστικής ρυθμίσεως.

55 Όπως επισήμανε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 81 και 82 της αποφάσεως, η Beihilfe εμφανίζει όλα τα χαρακτηριστικά μιας ασφαλίσεως βάσει νόμου ή κανονιστικής ρυθμίσεως, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού, δεδομένου ότι πρόκειται για σύστημα προβλεπόμενο διά νόμου, το οποίο παρέχει στους ενδιαφερομένους κάλυψη ανάλογη με εκείνη του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως του κοινού δικαίου.

56 Ως προς το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι προσεχώς θα εμπίπτει στο ποσοστό καλύψεως των υγειονομικών δαπανών του 50 %, που είναι κατώτερο του ποσοστού καλύψεως των συστημάτων υγειονομικής ασφαλίσεως του κοινού

δικαίου, δέον να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή υπεχρεούτο να λάβει υπόψη τη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς της και ότι, εν πάση περιπτώσει, κατ' εκείνο τον χρόνο, το ποσοστό καλύψεως των υγειονομικών του εξόδων ήταν το ίδιο με το συνήθως εξασφαλιζόμενο από τα εκ του νόμου ή κανονιστικής ρυθμίσεως συστήματα υγειονομικής ασφαλίσεως.

57 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Κοντογεώργης κατά Επιτροπής, η εκτίμηση της ισοτιμίας μεταξύ του κοινοτικού συστήματος και του εφαρμοστέου εθνικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως επιβάλλεται μόνον όταν προβλέπεται από την κοινοτική ρύθμιση, ιδίως από το άρθρο 72, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Την ισοτιμία αυτή προβλέπει επίσης το άρθρο 11 του κανονισμού 422/67/ΕΟΚ, 5/67/Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1967, σχετικά με τον καθορισμό του καθεστώτος χρηματικών απολαβών του Προέδρου και των μελών της Επιτροπής, του Προέδρου, των δικαστών, των γενικών εισαγγελέων και του γραμματέα του Δικαστηρίου, καθώς και του Προέδρου, των μελών και του γραμματέα του Πρωτοδικείου, και το άρθρο 12 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2290/77 του Συμβουλίου, της 18ης Οκτωβρίου 1977, σχετικά με τον καθορισμό του καθεστώτος χρηματικών απολαβών των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με τη μορφή που τους προσέδωσε ο κανονισμός (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 2426/91 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991 (ΕΕ 1991, L 222, σ. 1). Αντιθέτως, όμως, προς ό,τι υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο αναιρεσείων, οι τελευταίες αυτές διατάξεις δεν μπορούν να ερμηνευθούν ως καθιερούσες κάποια αρχή εφαρμοστέα επί κοινοτικών υπαλλήλων εν γένει.

58 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως του Henrichs, περί ελλείψεως νομιμότητας της αποφάσεως της 3ης Μαΐου 1991, πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αποζημιώσεως

59 Το Πρωτοδικείο δέχθηκε (σκέψη 91) ότι, εφόσον τα αιτήματα ακυρώσεως των αποφάσεων της 25ης Απριλίου και της 3ης Απριλίου 1991 απορρίφθηκαν στο σύνολό τους, ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να επικαλεσθεί κανένα υπηρεσιακό πταίσμα δυνάμενο να στοιχειοθετήσει, έναντι αυτού, εξωσυμβατική ευθύνη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

60 Ο Henrichs διατείνεται ότι η έλλειψη αιτιολογίας των επιδίκων αποφάσεων, καθώς και η μετέπειτα συμπεριφορά της Επιτροπής, η οποία δεν του παρέσχε τις αναγκαίες αποσαφηνίσεις, του προκάλεσαν σειρά ζημιών, των οποίων ζητεί την αποκατάσταση.

61 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί μη εκπληρώσεως, εκ μέρους της Επιτροπής, της υποχρεώσεως αιτιολογίας και ενημερώσεως κατά τον χρόνο καθ' ον εξέδωσε τις αποφάσεις της 25ης Απριλίου και της 3ης Μαΐου 1991, το Δικαστήριο έκρινε ανωτέρω αβάσιμα τα αιτήματα και τους λόγους ακυρώσεως που προβλήθηκαν προς ακύρωση αυτών των αποφάσεων. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να καταλογιστεί στην Επιτροπή υπηρεσιακό πταίσμα ικανό να στοιχειοθετήσει την εξωσυμβατική ευθύνη των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

62 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί της συμπεριφοράς της Επιτροπής μετά την έκδοση των παραπάνω αποφάσεων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προβαλλόμενη ζημία, και αν ακόμη υποτεθεί αποδειχθείσα, δεν είναι αποτέλεσμα της συμπεριφοράς της Επιτροπής, αλλά της καθυστερήσεως — ασχέτως αιτίας — με την οποία ο αναιρεσείων γνωστοποίησε τη νέα του κατάσταση στην Επιτροπή. Η διαπίστωση αυτή ανάγεται στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και, ως εκ τούτου, εκφεύγει του ελέγχου του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του.

63 Οι δύο ισχυρισμοί πρέπει, επομένως, να απορριφθούν, ο μεν πρώτος ως αβάσιμος, ο δε δεύτερος ως απαράδεκτος.

Επί των εξόδων της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης

64 Ο Henrichs αμφισβητεί επίσης την καταδίκη του από το Πρωτοδικείο στα δικαστικά έξοδα. Φρονεί, ειδικότερα, ότι, αν η Επιτροπή είχε συμμορφωθεί προς το καθήκον που υπέχει έναντί του προς αρωγή και ενημέρωση, η ένδικη διαφορά

θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί· επομένως, το Πρωτοδικείο όφειλε, εφαρμόζοντας το άρθρο 87, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

65 Κατά το άρθρο 51, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, «δεν χωρεί αναίρεση αποκλειστικά για τον καταλογισμό ή το ύψος της δικαστικής δαπάνης».

66 Εφόσον όλοι οι άλλοι λόγοι και ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος απορρίφθηκαν, το περί δικαστικής δαπάνης αίτημά του πρέπει, κατ' εφαρμογήν αυτής της διατάξεως, να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

67 Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Δυνάμει, όμως, του άρθρου 122 του κανονισμού αυτού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούν οι υπάλληλοι των οργάνων. Επειδή ο Henrichs ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Gulmann Jann Moitinho de Almeida

Edward Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Σεπτεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

C. Gulmann